ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **předseda Okresního soudu Praha - západ**, se sídlem Karmelitská 377/19, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem předsedy žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2017, čj. 9 A 151/2017-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále také „městský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem předsedy Okresního soudu Praha - západ, který spatřoval v rozvrhu práce na rok 2014. Městský soud v záhlaví označeným usnesením rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze. Dospěl totiž k závěru, že daný soud je podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), místně příslušným k projednání věci, neboť jeho soudní obvod zahrnuje právě území, v němž má sídlo žalovaný, tj. předseda Okresního soudu Praha – západ. Stěžovatel napadl usnesení městského soudu kasační stížností, v níž zpochybňoval zákonnost jeho postupu.

[2] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti

němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. S ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS, podle něhož v případech, kdy kasační stížnost směřuje proti procesnímu rozhodnutí učiněnému v řízení o žalobě, jakým je také usnesení o postoupení věci příslušnému soudu, nemusí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a není povinen hradit soudní poplatek, netrval Nejvyšší správní soud na podmínce zastoupení advokátem a úhradě soudního poplatku ani v posuzované věci.

[4] Následně Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.

[6] Podle § 7 odst. 6 s. ř. s., není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[7] V posuzovaném případě podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze. Podstata žalobních tvrzení směřovala proti rozvrhu práce na rok 2014 vydaným předsedou Okresního soudu Praha – západ. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů považoval městský soud za žalovaného Okresní soud Praha – západ, jehož předseda rozvrh práce na rok 2014 vydal. Městský soud vycházel ve svém závěru ze skutečnosti, že žalovaný, tedy předseda Okresního soudu Praha - západ, má sídlo v obvodu působnosti Krajského soudu v Praze, a proto je místně příslušným soudem k projednání žaloby Krajský soud v Praze.

[8] Podle bodu č. 2 přílohy č. 2 k zákonu č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých zákonů, spadá žalovaný do obvodu Krajského soudu v Praze a nikoliv do obvodu Městského soudu v Praze. Městský soud tudíž nepochybil, pokud žalobu napadeným usnesením postoupil místně příslušnému soudu. Rovněž Nejvyšší správní soud neshledal žádné jiné vady v postupu městského soudu, které stěžovatel veskrze obecně a bez jakéhokoliv upřesnění namítal (tj. nezákonnost, podjatost, zmatečnost, trestnou činnost úředních osob atd.).

[9] S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proti ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[10] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu